

RIVISANT női karok és arczokról való szőreltávolító szer, orvosilag ajánlva. Azonnali eredmény, garantált ártalmatlanság. Egyszerű kezelés.

KEBEL-KRÉM, ARCZFEHÉRÍTŐ-KRÉM

Diszkrét szétküldés: **BOTÁR REGINA**, Bpest, Erzsébet-körút 34.

MOLNÁR FERENCZ
ÚJ KÖNYVE:

ISMERŐSÖK

FELJEGYZÉSEK KRÓNIKÁK

Naplószerű feljegyzések ismerősökről: nagyevüekről, névtelenekről — kortársakról.

Ára 5 korona.

A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA.

KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBEN.

ÓRAK
Kiváló pontosságú szabályozva 10 évi jóállás mellett.

ÉKSZEREK
dívatos és izékos kivitelben.

EVŐESZKÖZÖK
ezüst és alpaccaozítóból.

EZÜSTNEMŰEK
és **DISZTÁRGYAK**
szigorúan szabott juttányos árakon kész-
péza és előnyös névelésűnél fel-
tételék mellett beszerezhetők.

BRAUSWETTER JÁNOS
CHRONOMETER és MŰRÁSNAL
Alapítástól **SZEGED**, Szamos út-
1847-ben. tündetés.
Több ezer alkalmas levél. Legújabb
díszes nagy képes árjegyzék
ingyen és bérmentve.

Magyar Törvények, a Franklin-Társulat zsebkönyvében megjelent

AZ ÚJ EGYENES ADÓTÖRVÉNYEK

Jövedelemadó. Vagyonadó. Nyilvános számadásra kötelezett vállalatok kereseti adója. Hadnyereségadó. III. oszt. kereseti adó.

Készítették:
RÓTH PÁL dr.
bp. m. kir. adófelügyelői s-titkár
és
TÉRFY GYULA dr.
miniszteri tanácsos.

Ára kötve 12 korona.

Kapható minden könyvkereskedésben.

VIDOR MARCELL
új verseskönyve:

A HOLT KÜSZÖR DALOL

— Versek a nagy világégés idején. —

Ára 2 korona.

Kapható:
LAMPÉL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai)
r.-t.-nál, Budapest, VI., Andrásy-út 21. és minden
könyvkereskedésben.

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)
Gyár és VIII. Baross-ú. 85.
Fiókok: II. Fő-ú. 27, IV. Ekk-út 6. Keo-
keméti-ú. 14, V. Harmincad-ú. 4, VI. Teréz-
kert 39, Andrássy-út 16, VIII. József-ker. 2. Telefon: Józsa. 2-37

100 tojás 2.50 kor.

szab. Silofom használatával évekig is friss állapotban tartható. Megbízhatósága felül-
mul minden más tojáskonzerválót. Leggy-
szerűbb kezelés. Silofom kapható fúsz-
üzletekben és drogériákban. — Főraktár:

Keleti Kereskedelmi R. T.
Budapest, VII/5., Rózsa-utca 21. sz.

MOLNÁR FERENCZ
ÚJ KÖNYVE:

AZ ÓRIÁS

ÉS EGYÉB
ELBESZÉLÉSEK

Ára 5 korona

A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA.

KAPHATÓ MINDEN KÖNYV-
KERESKEDÉSBEN.

MINISEN PÁRJA
GERŐ BOROKA
ZENŐCSNEK

VISZKETEGET,
izzadás,
napégés,
bőrhámlás,
rüh és sömör,
bőrbaj, fekély
daganat és sebek
ellen biztos és gyors ha-
tású szer a
Boróka-kenőcs.

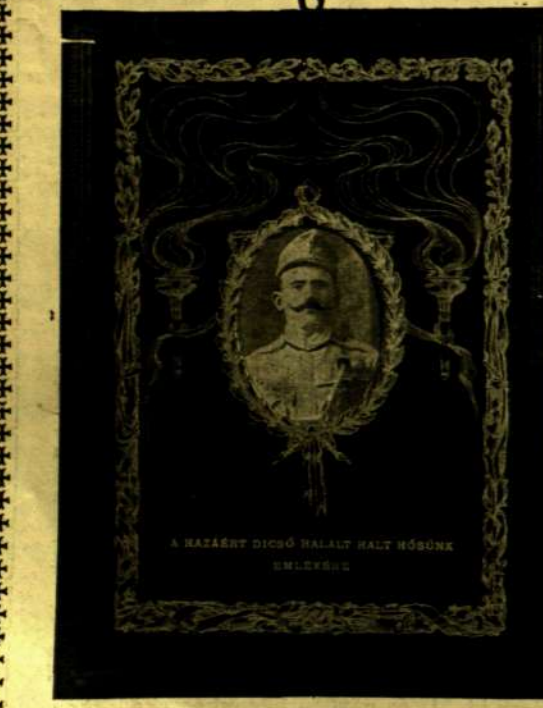
Törv. védte.

Nem piszkít és teljesen szagtalan. Kis tégely 3 korona, nagy tégely 5 korona, családi tégely 9 korona, hozzávaló Boróka-szappan 4 korona használati utasítással. Kapható az egyedüli készítőnél:
GERŐ SÁNDOR gyógyszerésznél, Nagykőrös 96
Budapest részére kapható Török főszel, Király-utca 12. Védjék megrendelés cím: Gerő Sándor gyógyszerésznél, Nagykőrös.

2-ik kiadásban **TORMAY GÉCILE** három nyelvre lefordított nagyszerű regénye

Emberek a kövek között

A Franklin-Társulat kiadása Ára 4 korona Kapható minden könyvkereskedésben

Órizzük meg hősi halált halt kedveseink emlékét!

A világháború majd minden családból kiragad egy-egy kedves hozzátartozót, kinek emlékét szívünkbe zárva, feledni nem tudjuk. Ezeknek a dicső halált halt hőseinknek emlékét megörökítendő, igen díszes, szép kivitelű fényképtartó keretet, (fekete moiret alapon, ezüst nyomással) melybe hősi halált halt kedveseink arczképét elhelyezhetjük, egy levelezőlapon történő megrendelésre bérmentve küld

Méhner Vilmos kiadóhivatala, Budapest, IV., Egyetem-utca 4.

Ára 2 korona.

IBSEN
KLASSZIKUS DRÁMAI KÖLTEMÉNYE:

PEER GYNT

FORDITTA
SEBESTYÉN KÁROLY

Megjelent a **MAGYAR KÖNYVTÁR**-ban (871-874. szám.)

Ára 1 kor. 44 fillér.

KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBEN.

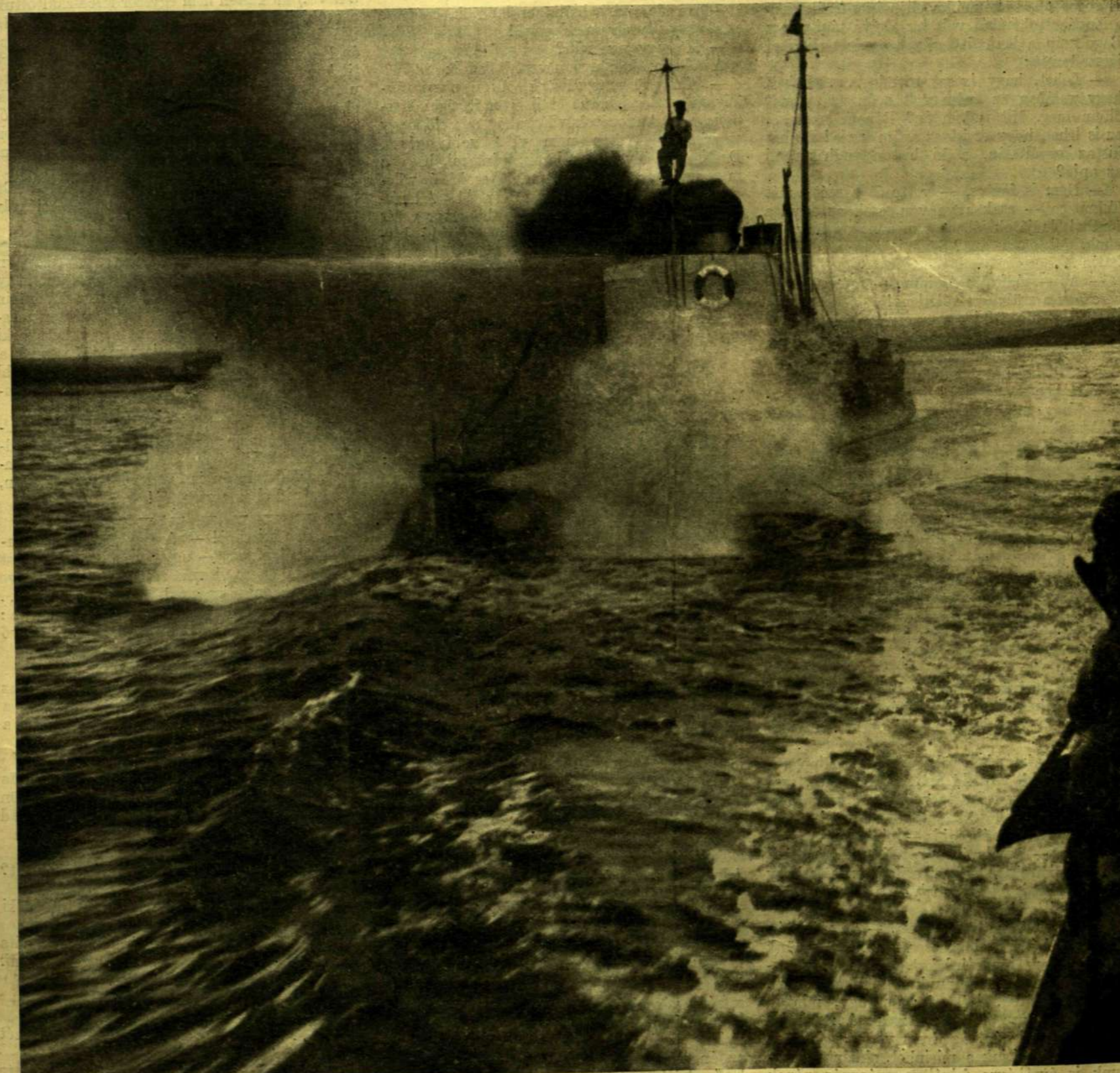
RENDELÉSNEK SZIVESKEDJÉK LAPUNKRA HIVATKOZNI.

VASÁRNAPI UJSÁG

36. SZ. 1917. (64. ÉVFOLYAM.) BUDAPEST, SZEPTEMBER 9.

Szerkesztő: **HOITSY PÁL.**
Szerkesztési iroda: IV. Vármegye-utca 11. Egyes szám ára 50 fillér.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.
Előfizetési feltételek: Egyszerűre — 24 korona. Félévre — 12 korona. Negyedévenként 1 koronával több. Negyedévre — 6 korona.
A Világkrónika-val negyedévenként 1 koronával több.
Külföldi előfizetéseknél a postálag meg-határozott viteldij is esztolandó.

TORPEDÓHAJÓ.
HAJÓHADUNK AZ ADRIÁN. — Balogh Rudolf felvétele.

Eredeti nagyság 20x28 cm. Törvényesen védve. Tetőzés szerint falra is függeszthető, asztalra is állítható.
Franklin-Társulat nyomdája, Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

AZ AMAZONKIRÁLYNŐ.

REGÉNY. — IRTA PEKÁR GYULA.

(Folytatás.)

— Sőt többet mondok, vágott közbe nyersen az olajbarnaképű, ragyás Hippe-Hippa, kit véres szeméért s boglyahajás nagy fejéért «Bagoly-nak hívtak, — többet mondok: még az apátoknak se kegyelmeztetek! Mert ugyanígy, rohamban, ő is jelentkezhettek. Megtörtént már. Nagyon ravasz a férfibarom! Ők ugyanis mind nagyon számon tartják, hogy melyik évben jártak nálunk Adonis-nászon, s később, meglelt korukban egy újabb amazon-háború esetén, mikor sejtik, hogy esetleg a saját leányaikkal találunk szembe kerülni, ugyan kihasználják ezt az ő apaságukat. Vagy legalább is megpróbálják. Ránk kiáltanak: «ne félj, nem bántlak... tán csak te se öld meg az édesapádat?...»

— Igaz, vetették közbe többen, — ránk is ránk kiáltottak már így rohamban!

— No ugy-e? És azért még se állt meg kezünkben a kettős fejsze, mi?

Vad kacaj!

— De nem ám!

Hippe-Hippa tegzének a nyilait igazgatta. E tegez chadesiai módra ellenséges férfikarnak a lenyázott bőréből volt tartálylívá tágtá; a Bagoly ép a lenn fityegő zsgorodott újjakkal játszódott:

— Lehet, hogy igazat mondott... Lehet, hogy valóban az apám volt s én az apámot öltem meg. Mit tudom én? Bánom is én... az is lehet, hogy ez itt az apám karja! De hát ki az egyáltalán, a ki bizton tudhassa, ki az apja?

— Nem is fontos, — vette át a szót ismét Tekmessa — csak anya van, csak az anya a fontos! Tudjátok jól, ez a mi amazon hitvallásunk. Mi az az apa? Semmi. Az apa egy véletlen...

— Az — tódította Alkippe, — egy szükséges percznek a szükséges véletlene!

— Ugy van, Alkippe, — e véletlen egyszerre csak jön valahonnan, megjelenik, ott van, — egy perczre isten, uralkodó minden, de a percz múltával felesleges semmi, a ki mehet és menjen is, különben elkergetjük!

— Vagy megöljük, kacagott Philippis, — mint azokat az Adonis-völgyeket, a kik a nász után nem birnak gerjedelmükkel s az Anyák Városába térő amazonok után Themiskyra merészkednek. Ugy bizony, leányok, csak semmi érzékenységi! ne sóhajtsatok oly buta nagyokat a Sójahajok völgye felé...

A leányharcosok lesütött szemmel ügettek odább, de félve, lopva csakhamar ismét az elmaradott völgy felé merészkedtek a tekintetük. Az egy Aella, egyike a jövő menyasszonyjelölteknek, kit lenge gyorsaságáért «Feskéknek hívtak, volt bátrabb a többinél. Ő durczásan vetette fel a fejét:

— Én nem értem, mit riasztotok, mit vesztetek a kedvünetek ezekkel a beszédekkel? Hisz csak kell kis sóhaj, kis mámor ahhoz, hogy egyszerre egy vadidegen férfi ellenség mellé boruljunk?

— Persze hogy kell, röhögött Hippe-Hippa, — helyes: öleld, csókold azt a férfibarmot, arra való, csak legyen ő a te gyönyöröd szerszáma, de aztán vesd el, szabadulj tőle. Merülj a mámorba teljesen, de ébredj is — mint a cseresznye-bor után — belőle ép oly teljesen. Ébredj a fégi gyűlöletre s feledd azt a férfit, mint a hogy azt a kelyhet is feledd, melyből a cseresznye-bor mámorát ittad!

— Helyes, bölintott Myrleia, — de azért tán még se felejtsetek el egészen ezeket a velünk Adonis-nászra jövő férfiakat. Ellenkezőleg, nekünk számon kell tartanunk őket. Megmondom, miért. Nézzétek, leányok: ép úgy, mint a hogy évről-évre felváltva más-más: királyskytha, paphagón, agathyrs vagy argippaeus lovakkal párosítjuk a mieinket, akként mi magunk is évről-évre felváltva más-más népek fiaival párosodunk. Nagy keveredés ez, de mi

azért, ugy-e, mind tudjuk magunkról, és egymásról, hogy lyk-e, vagy lyd, mys-e vagy thrák, kilik-e vagy kappadok évfolyamból származunk-e?

— Tudjuk bizony! hangzott élénken mindenfelől.

— Na hát, tudja ezt a főamazon tanács is Themiskyrában s e tanács évről-évre titokban gondosan összehasonlítja a felnövő s harezba menő évfolyamok vitészségét...

Lármásan tört ki erre a kíváncsiság: «és hát melyik keveredés a legjobb, legvitészebb?» Az egyes évfolyamok versengve vitáztak; a themiskyrai piros sipkások erősködtek a leg-határozottabban:

— Igen is mi, a phryg évfolyam, vagyunk a legelső, a legvitészebbek. Hisz királynőnk, a felséges Antiope is phryg évfolyamból született!

— Tudjuk, feleseltek mindjárt az ébrenvívó lykastosiak, — a felséges Antiope-nak az akkori phryg királyi, a mostani phryg király: Gordius az apja.

— Ugy van.

— No de azért hiába erőlködtek, még se ez a phryg évfolyam a legelső!

— Hát ugyan melyik?

A zöldsipkák kihívóan vetődtek fel:

— Mindjárt megtudjátok. Az a phryg évfolyam esetleg lehetne első, ha a felséges Maresia a ti Antiope-tok világrahozatala előtt egy assyr évfolyamban nem vett volna részt. De ti is ép oly jól tudjátok, mint mi, hogy a messze Tigris partjairól fonott szakállú változott ifjak ezrei jöttek akkor ide Adonis-nászra s a legdícsőbb, legadázabb assyr vezér vezette őket, Shamas-Shumukin ninivehi herceg. No hát a felséges Maresia attól a legvitészebb hercegtől szülte a mi ép oly vitéz Molpadiánkat — és ezért elsőbb, vagyis legelső a mi assyr évfolyamunk!

— Pókhendiek, dühögött Myrleia, — no megálljatok...

Míg a pártoskodás így a régi dühvel ujjalt ki a zöldek és pirosak közt, azalatt az asszony-amazonok békésebben pletykáltak Alkippe körül. Az ősz Tekmessa sok mindent emlékezett, őt faggatták:

— És Melanippe? Róla szólj, Tekmessa: miért oly szelíd, mért oly «sohseelő» a felséges Melanippe?

— Nagyon egyszerű, gyerekek: Melanippe egy kyprusi évfolyamból származik. Azok mindig ily melázók s neki a kilencz kyprusi király közül ép a legjamborabbik volt az apja, a paphosi költőkirály, a gyöngéd Ithodagon. Oh jól emlékszem rá... hogyne, hisz én mint már meglelt asszonyamazon szintén résztvettem a Melanippe anyjával, a boldogult Lampeto királynővel, abban az Adonis-nászban. Én persze akkor még csak ifjú közamazon voltam s nem kaptam külön kijelölt vőlegényt, de mint a ki harmadszor étamadtam fel Adonisszal tudtam már ez ünnepélyek fortélyait...

— Hogyan, nevetett Alkippe, — már a te idődben is voltak ily fortélyok?

— Voltak bizony!... Én hát még a nász-fák kisorsolása előtt egy gargar udvari ember pártfogásával kivittem amnyit, hogy nekem kisorsolás nélkül már jó előre jó helyet, vagyis előkelő fát biztosítottak. És pedig ott fenn az Adonis-rom tetején, a szentély melletti gránát-fák közelében, — ezek, a mint tudjátok, mind fejedelmi nász-fák s melyre ereszkedő lombzoknyájuk királynőnk s első hercegnőnk szerelmeit van hivatva rejteni. Én hát, képzeljétek, ép a felséges Lampeto szomszédjává lettem! — az én fám ugyan csak afele szerény vén olajfa volt, de én azért, a birtoklás jelül, boldogul karezoltam fel a kérgére nyilhegygyel a névállatomat, a sólymot. És ez az én szerény, de előkelő szomszédágomban levő olajfám előkelő, szép vőlegényt hozott nekem, sajnos, biz' elfeledtem már a nevét!...

azt hiszem, ez se volt véletlen, ő is ki volt tanítva, mert a hogy az ifjak szokás szerint dalolva, tömegesen felrohantak a túloldalról. Ő toronyiránt egyenest az én fámmak tartott, Nem nézett, nem kapkodott ő, mint a legtöbben teszik, se jobbra, se balra, hanem csak ép az arczomba pillantott, aztán eloltotta a fa tövében kövön égő nászmeccsekemet s mindjárt megölelt...

Az asszony-amazonok közelebb bújtak Tekmessa köré, megint Alkippe szólt:

— Hát szén mondják, te nagyon tetszettél a férfibaromnak!

Az ősz amazon, meredt, kemény arca egy pillanatra felengedett:

— Ez igaz, gyerekek! nekem még minden Adonis-mátkám azt mondotta s csak a nagy Maha Mai tudhassa, hány nyelven! hogy szép vagyok... No de hisz nem arról van most szó, hanem arról, hogy ott azon a nászon Lampetonak voltam a szomszédja. Csak annyit mondok, én és vőlegényem (ejnye, hogy nem jut eszembe a neve!) mi ketten nem egyszer félbeszakítottuk a csókjainkat, hogy oda a szomszéd királyi fa felé figyeljünk: a gránátomb alatt oly szépen énekelte Ithodagon! Szegegy... Reggel a nagy tilalom ellenére a Themiskyra térfő Lampeto után szökött, be is surrant a kapu, ott fogták el, s a mily szigorú volt az akkori öreg királynő, Sinope, bizony megölték... Ez az egyetlen nem-nőember, a kit életemben sajnálni tudtam.

Hippe-Hippa durván kacagott fel.

— Eh, egy férfibarommal kevesebb... De tovább. Mit tudsz Tralláról? Igaz az, a mit róla beszélnek?

Tekmessa elmosolyodott:

— Persze hogy igaz. Abban a nászban én nem vettem részt, de tudom, hallottam, hogy az a ninivehi herceg, az a Shamas-Shumukin hatalmas legény volt s még ott a nászon megcsalta Maresiát, — nagyon megtetszett neki a szomszéd nászfa amazonja s megölte ennek a vőlegényét... szóval hát Tralla is a ninivehi herceg leánya, vagyis a Molpadia mostoha-nővére...

— Hess el innen, riasztotta Alkippe a túlkíváncsi leányamazonokat, — majd megtudjátok, majd ti is átestek a vizsgán... Különbben ne féljétek, én is ott leszek veletek. Jön, nem marad el az a szent éj!

— Az a szent éj! — sügta a sereg élén Melanippe Antiope-nak, — ugy-e erre gondolsz most is? Látom, egyre visszanevez a Sójahajok völgye felé. Az Adonis-éjre gondolsz és Theseusra...

Antiope összereszt. A hercegnő folytatta:

—...és arra, hogy hátha ő lenne itt jövő tavaszra a párod?...

— Ne faggass, Melanippe.

— Értem. Nem lehet mindent egyszerre: az az érzés kint van már belőled, de ugy-e fáj a helye, mint a hogy a csonka embernek fáj a hiányzó karja...

— Igen, igen!

— Csitt, ne szólj, ne felelj; te csak azzal a egygyel légy tisztában, hogy neked e földön csupán ezt az egyetlen egy embert nem szabad Adonis-nászra választanod!

Antiope megrántotta a lova kantárszárát:

— De hát voltaképp mért ne választanám őt? Csak úgy, mint bárki más?

— Ott a baj, ő ép nem olyan, mint bárki más. Nem eléggé közönyös.

— Hagyd el, sóhajtott a királynő, — a vita teljesen felesleges, hisz úgy se fog jelentkezni.

— Hátha mégis jelentkezne?

Élénk hang:

— Azt hiszed? Honnan gondold?

Melanippe háborodottan ragadta meg a kezét ügetés közben:

— E hang... Hisz te nem tiltakozol, te reménykedel?

Antiope kezdett türelmetlen lenni:

— Elég, unom már.
— Bocsáss meg, de hisz életed és országod élete, az amazonok jövője függ attól, hogy neked e földön Theseusszal többé dolgod ne legyen...

— Mondom, erressz!
— Nem eresztlek: felelj, mit tennél, ha mégis jelentkezne?

— Nem tudom. Erre nem gondoltam.
— De gondold rá. És esküdj meg a nagy Maha Maira, hogy ha jelentkezik, te visszatásítod őt...

— Zarnok vagy, Melanippe. Vigyázz! tudod, ezt nem tűröm.

— Ha megölsz is, ismétlem, kérem: esküdj meg!

A Sójahajok völgye zárulva maradt el mögöttük. Antiope még egyszer hosszan visszanevezett, aztán daczosan ugratott előre:

— Nem esküszöm!
Melanippe elképedve maradt el:

— A Hold szent sarlójára, mit akarsz? Semmi válasz. Csak a vágára nyúló lovak patáinak a lüktetőbb ritmusú esattogása hallatszott. A következő fordulónál megint előtűnt a Hold városa, a bástyás Themiskyra. Melanippe remegve furakodott ismét előre a királynő mellé:

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

— Ne haragudj. Nem érünk rá. Odanézz, látod-e? már ketten vannak ott fenn a zigurrath tetején. Molpadia áll a felséges anyád előtt, most árul el téged!

II. MIKLÓS, A DETRONIZÁLT OROSZ CZÁR LEÁNYAIVAL A CZERSZKOJE-SZELŐI PALOTA KERTJÉBEN.

ligetek. A szellő olykor a tenger sós lehelletét hozta hozzájuk; napnyugat felé Lykastoson túl messze ott fehérlett a Pontus fekete vizében a negyedik amazon város, a Sinope királynőtől

alaptott parti Sinope... És egyre nőtt a szálguló sereg: nagy nyerve és ugrándozva a ménesek csatlakoztak a hazatérőkhöz s az öreg amazon-csikók sirva keresték, kacagva üdvözölték a sorok közt leányukat, hugukat, sok csatán forgott anyafiságukat. De hangoslott már az ünneplés a növekvő s egyre jobban ki-vehető falakról is; egymás hátán álltak ezeknek lórései mögött az integető kíváncsiak, kik mind az Antiope dereka körül csillogó ezüst övre s a kezében villogó ezüst bárdra mutatnak. Még csak a kristályvízű Thermodon hídján kellett átübörogniök s ott voltak a Hold városának a kettősen bástyázott hatalmas Holdkapuja előtt. A szomszéd gyakorlótérrel örömteli, hatalmas gyereksívítás hangzott fel. A nagyokéhoz teljesen hasonló öltönyökben kicsi gyerekamazonok játszottak ott háborúsdit s képezték magukat a célzásban: nyíllal, parittyakövel kellett eltalálniök s leütöniök a ezövekre tűzött löteges kalácsot s a ki nem tudott elkészülni a maga ezövekével, az, bár-hogy bőgött is, bizony éhen maradt. Ez volt a kicsik lezékéje; a tíz-tizenkét éves nagyobbak már megfelelő nehezebb és izgatottabb feladatokat kaptak. E gyerekek ifja, hajítódárdával s pányvával mintegy vadászorba álltak fel s a tanító amazon használhatatlan s így halála szánt foglyokat kergetett eléjük, kik oly gyorsan futhattak el a sor előtt, a mint csak tudtak s ha csodaként sértetlenül kerültek ki ebből a halálos nyílütésből, akkor amazon méltányosság szerint tovább futhattak, vagyis szabadon menekülhettek ki Amazonországból, — a hibázó gyerekeket viszont szegényítve úgy büntették, hogy tövig lenyírták a hajukat... A sereg érkezésekor a gyerekek ép egy ily futó fogoly nyilazását és dárdázását hagyták abba; az öröm erősebb lett a fejelemnél s a csapat rohanva indult az érkezők elé. Baljukban magasra tartották az ifjat, dárdát, jobb tenyerükkel pedig a nyakukon át a jobb mellükre szíjazott kerek ömlapot fogták le, melynek a kebel duzzadó fejlődését kellett megakadályoznia... Legelő egy aranyhajú, cseresznye-ajkú, szilaj kis leány ugrándozott, kinek ezüst-csillogos nadrágocskája és ezüst arbronescaleszorított phrygiai sipkája azonnal elárulta, hogy csak hercegnő lehet. Ő volt a leglámásabb; futott egyenest Melanippéhez, bele-ragadt a lova sorényébe s pillanat alatt a paripa marjára billent fel.

— Anyám, édes anyácskám! — csókolta ujjongva. Közben lázasan tapogatta anyját a párduezbőr kacagóján alatt: mutasd már, megvan-e minden tagod?... És hányat öltél meg?

Melanippe kissé röstelkedve nevetett: — Egyet se, kis Penthesileám.

(Folytatás következik.)

A FOGOLY CZÁR. — II. MIKLÓS, A DETRONIZÁLT OROSZ CZÁR A CZERSZKOJE-SZELŐI PALOTA KERTJÉBEN EGY FATÖNKÖN ÜLVE, MELYET SZÓRAKOZÁSÓL Ő MAGA VÁGOTT KI. MÖGÖTTE ÖREI.

A VADÁSZAT.

Elbeszélés. — Irta Balázs Sándor.

A doktor lábujjhegyen jött be az alig nyitott ajtón, odament az ágyhoz és nézte a beteget. Egy pillanatra mozdulatlanul állt a kővér kis ember, aztán fejét az ajtó felé fordítva intett az asszonynak, hogy ne szóljon. Majd éppen olyan lassan, mint a hogy jött, ismét kiment, betette az ajtót s a szomszéd szobában halkán, kissé esucorított szájjal mondta:

— Rendben van. Alszik...
— Dél óta így fekszik, meg se mozcizan — aggódott az asszony.

— Az csak jó kérem, az csak jó nagyságos asszony. Az alvás erőt ad kérem szépen és Miklósnak most szüksége van erőre. Csak hagyjuk aludni. Majd később visszajövök.

Már indult is kurta lábaival az előszoba felé, de az asszony tartóztatta:

— Maradjon még doktor úr, hátha hamarosan felébred... Egy kis kávé megiszik nálunk, igen?

A doktor maradt és uzonna közben a kis kerek asztalnál csendesen beszélgettek. Természetesen miről másról, a Miklós esetéről.

— Micsoda szerencsétlenség, micsoda szerencsétlenség — esóválgatta fejét a doktor és tönzsi, jól ápolt kezével egymás után szedte ki a kosárból az omlós kalácsot.

— De igazán doktor úr, ne hozassunk le valakit Pestről, mit gondolsz?

— Nem kérem, minek, mondtam már, hogy nincs arra semmi szükség. Főlöleg pénz-kidobás. Hálaistennek láza nincs Miklósnak...

Miklós pedig ekkor már nyitott szemmel nézett maga elé. Az imént is ébren volt, mikor a doktor bent járt, de a hogy hallotta jönni, gyorsan behuntya a szemét. Nem ért most ő rá vele diskurálni, más dolga volt, egy gondolat-sorral volt elfoglalva, a mely dél óta kínozta s a melynek nem tudott végére jutni. Újra, meg újra előlrol kezdte és hiába. Most megegyeszer, nyugodtan, megfontolva, talán most sikerül. Lásuk csak.

Tegnap reggel elmentek Gézával együtt vadászni. A mint egy kukoricásból kifordultak, Géza rálőtt egy nyulra. A nyúl Miklós felé szaladt, Géza elhibázta és a sörétet ő kapta, Miklós, a vállába. No igen, ki tehet róla, a kukorica magas volt és Géza nem látta Miklóst, azt hitte, hogy még sokkal hátrább van. Nem lehet érte senkit sem hibáztatni, ha hiba van, legfőjebb ott, hogy ilyen régi vadásznak, mint Géza, tudni kellene, hogy éppen azért, mert nem látja, nem szabad arra felé löni, a merről a társa jöhet.

Szegény Géza... hogy kétségbe volt esve, mikor Miklós felkiáltott: mit csinálsz te... meglőttél!... olyan lett, mint a fal, eldobta a puskáját és odaszaladt, szeretett volna segíteni, de mit használt az. Inkább ügyelt volna jobban a számar, akkor nem tette volna tönkre a jobbkarját. És éppen a jobbat! Meddig tart az, míg meggyógyul, jó ideig még enni sem tud egyedül és ki tudja, helyrejön-e egészen.

Persze még szerencse, hogy oldalt állt Géza felé, különben az egész patrót a mellébe kapja. Így is ment két szem sörét a vállába, egy pedig lejjebb a bordák közé, ez veszedelmes lehetett volna, de ügylőzik, csontot ért és megakadt, mert láz nincs és ez a fő. Ott a csont mellett holtan napjág elülhet, legfőjebb az időváltozást érzi meg rajta előre. Hanem, hogy az a Géza... hogy lehetett az olyan magasan! A legjobb vadász a környéken, nem szokott sohasem hibáznai, már diákkorában díjat nyert a célbalövésben és most ilyen dolog... Ugy látszik, igaz-tott volt. De mitől? Egy nyúlól? Erthetetlen.

Csakugyan, most jut eszébe, milyen furcsa is volt Géza tegnap egész nap, akkor is, mikor hazafelé jöttek, egy szót nem tudott szólni és itthon is, mikor hazaértek, csak dadogott, aztán egy-kettő elszaladt. A helyett, hogy itt maradt volna segíteni, levelekötetni, meggyászni, vagy doktorért ment volna, de hogy, fogja magát, szépen elpárolog. Megesimálja a bajt, a többi nem az ő gondja. Szegény Klárinak magának kellett mindent, az inget letépni, a karját lemosni, mindent, míg végre a doktort valahonnan előkerítették.

Mégis csak jóra való asszony ez a Klári. Mennyire odavolt, mikor meghallotta, mi történt, milyen szeretettel bánt vele, hogyan simo-

NÉMET KATONA SÍRJA GALICZIÁBAN.

gatta, becézte, majd a lelkét kitette érte, az uráért. Pedig előtte való este is, úgy-e milyen goromba volt hozzá. Nem kellett volna, jó asszony. De az ő kutyá természetze, hogy mindenért rögtön indulatba jön! Akkor is az új téli kalap... hát érdemes volt azért veszekedni? Vegyen magának, ha akar, az ördögbe is, telik rá!... Most így gondolkozik, de akkor nem így beszélt, csunyan ösziertemette a feleségét, pávának, tékozlónak mondta, mit csifrákodik örökké, a helyett, hogy féltetné a garast a kislányának, mindent magára rakna. Minek új téli kalap ide, falura?... Szó-szót ért, mert ő nem enged egy asszonynak, még ha igaza van, akkor sem, hát még ha nincs igaza. A vége persze sírás lett és Klári, mint ilyenkor mindig, elátkozta azt a perczet is, a mikor hozzá ment feleségül. Csak a kapu esikordulására hallgattak el, Géza megérkezett. Minden este vacsora után be szokott hozzájuk állítani és olyan sokat tud, hogy az ember nem fog ki a nevetésből. Akkor is egyik tréfát csinálta a másik után, különösen Klári mulatott jól rajta, az előbbi szomorúsága most a legszélőbb vidámságba esapott. Még csendesíteni is kellett, mert valahogy zavarta a szép holdas estét ez a túlonlú hangosság.

Már az igaz, hogy ritka szép este volt az tegnapelőtt. Kint ültek a verandán és a kert útjai, szentuccse, mintha tejjel lettek volna végigöntve. Klárinak kedve támadt sétálni a kertben, őt is hívták, de ő bizony nem ment. Volt eszében! Ő nem bánta, csak sétáljon Klári, ha kedve tartja, Gézával, ő szivesebben üldö-gél vacsora után a párnás székében a szivarjával és pihen. Így is cselekedett, mindenfelé gondolt, a csepőlepre, hogy meg kellene reparáltatni, a kis llusra, a ki odabenn már édesen alszik, az ősi szántásra, a fehértarka tinóra, a melyikhez holnap kihoztatja az állatorvost — közben nézte a sétálókat, a hogy fel- és eltűntek a fák között. Azok most egészen megnémultak, egy szavuk sem hallatszott a verandáig, nem úgy, mint máskor, hogy majd eladják a házat, pedig beszélgettek, lehetett látni, a hogy néha egymás felé fordították az arcukat. Hogy miről? Biztosan valami számárság, ruha, vagy ilyesmi, talán... talán éppen a kalap-históriát panaszkodja meg Gézának Klári, mert annak mindent elmond. Csak hadd mondja! Bánja is ő...

Miklós eddig világosan el tudta gondolni mindazt, a mi történt, de itt megakadt, innetől fogva már nehezebben ment. Felült az ágyban. A homlokán finom veríték gyöngyözött. Várjunk... hogy is volt csak tovább.

Igen, akkor ők ketten előjöttek a kertből és megálltak lent a lépcsőnél és Klári megkérdezte:

— Nem megy ki holnap édes, vadászni?
— Nem, holnap nem. Holnap más dolgom van, — felelte ő.

— Pedig jó volna már egy kis nyulat enni — vont vállat durczásan Klári — már régen ettünk.

— Különben...
— Menjen édes, ha teheti.

— No jó, ha olyan nagyon akarod fiam, ki-mehetek. Majd hamar megjövök és még lesz időm kinézni a szántáshoz. Te is jössz Géza, mi?

— Hogyne, persze, okvetlenül — felelt Géza élénken. Igen, egész határozottan emlékszik hogy élénkebben mondta, mint a hogy természetes lett volna.

Es erre jött tegnap a vadászat. Klári jókor megvolt az ebéd, nem kellett sürgetni, mint máskor és pont egykor indulhattak. Géza is náluk ebédelt, de nem volt olyan jókedvű, mint szokott, ideges volt, vagy mi, kétszer is kiejtette a villát a kezéből, míg evett. Klári nagyon kedves volt, meg kell adni, még a lépcsőről is utánuk szólt: aztán vigyázzanak ám magukra!... Nevették.

Miklós megtörölte a homlokát. Eddig csak eljutott valahogy már többször is, de innen nem tudta vagy nem merte folytatni, pedig kell, nem szabad abbahagyni, itt van, ez az, a hová ki akart lyukadni, csak még egy kis kitartás és mindent világosan fog látni, hogy mi történt és hogyan.

Ez a vadászat és ez a szerencsétlenség... furcsa kis eset!... Mintha előre ki lett volna csinálva, Géza és Klári... Nem, nem, az nem lehet. Láthatta, hogyan kétségbe voltak esve. Hát aztán? Attól még lehet. Azt könnyű mutatni, ha nincs is. Asszonyok jól értenek ilyesmi-hez, ojjé, Klári is hogyan sirt a nagynénje temetésén, pedig ki nem állhatta. Géza — az elszaladt, talán azért szaladt el, az nem ért amyira a képmutatáshoz, félt, hogy elárulja magát...

Eh nem, micsoda beszéd ez, hogy gondolhat ilyet a barátjáról és a feleségéről, abszurdum... miért tették volna? Miért... uramisten, hátha szeretik egymást? A mikor Klári kislány volt és Géza diák, már akkor is jóban voltak, ezt ők maguk mesélték el akárhányszor, de később Géza elkerült hazulról és mire megjött, a Miklós felesége volt a Klári. Az az egy biztos, hogy Gézának tetszik Klári, mert másképp nem járna annyit házukhoz. Ő is, míg legényember volt, mindig azt a barátját kultiválta legjobban, a kinek a felesége tetszett neki... Es Klári?... Egy asszonyért senki se merje tűzbe tenni a kezét. Hiszen ő nem féltékeny, minden férfi bolond, a ki féltékeny, de azért... nono... Klárikának sem egészen közömbös Géza, több neki, mint jóbarát, látszik az a szemén, a hogy néha ránéz. Mint a hogy ő rá, a férjére szokott nézni a házasságuk első két évében...

Miklóst kiverte a forróság. Akkor ezek... hm... ezeknek ő útjukban állott és lehet, hogy éppen az asszony... eh, nem... de igen, de igen, Klári vette rá Gézát, hogy a vadászaton ez a véletlen szerencsétlenség történjék. Mikor a kertben sétáltak, akkor főzheték ki ezt a tervet... azért beszéltek olyan lassan, hogy ő semmit meg ne halljon... A vadászat is... kinek az ötlete volt, ha nem a Klári? Ezért kívánta meg a nyúlpecsenyét a bestia! Boszut akart állni a kalapért?... Lehet! Képes rá... képes lett volna őt egy kalapért megöletni... Talán már régebben is járt az eszében és ez adta meg az utolsó lökést... Géza, persze... vállalkozott, hogyne... kellene neki a szép birtok és a szép özvegy, a gyereket sem bánna, hisz llus már most is jobban szereti, mint az apját, nem is csoda, az anyja folyton azt hajtogatja neki: Géza bácsi így, Géza bácsi úgy... Ezért emelte hát olyan magasra a puskát Géza úr, pont a szívébe célzott, még jó, hogy oldalt állt... ezért kiáltott utána Klári, hogy vigyázzon magára... a gyanut akarta elterelni magáról, ha nem sikerülne... Jól kieszeltek, senki sem vádolná őket, véletlen... baleset... de nem sikerült, abból nem esznek, ohohó, abból nem, disznók — megálljatok —

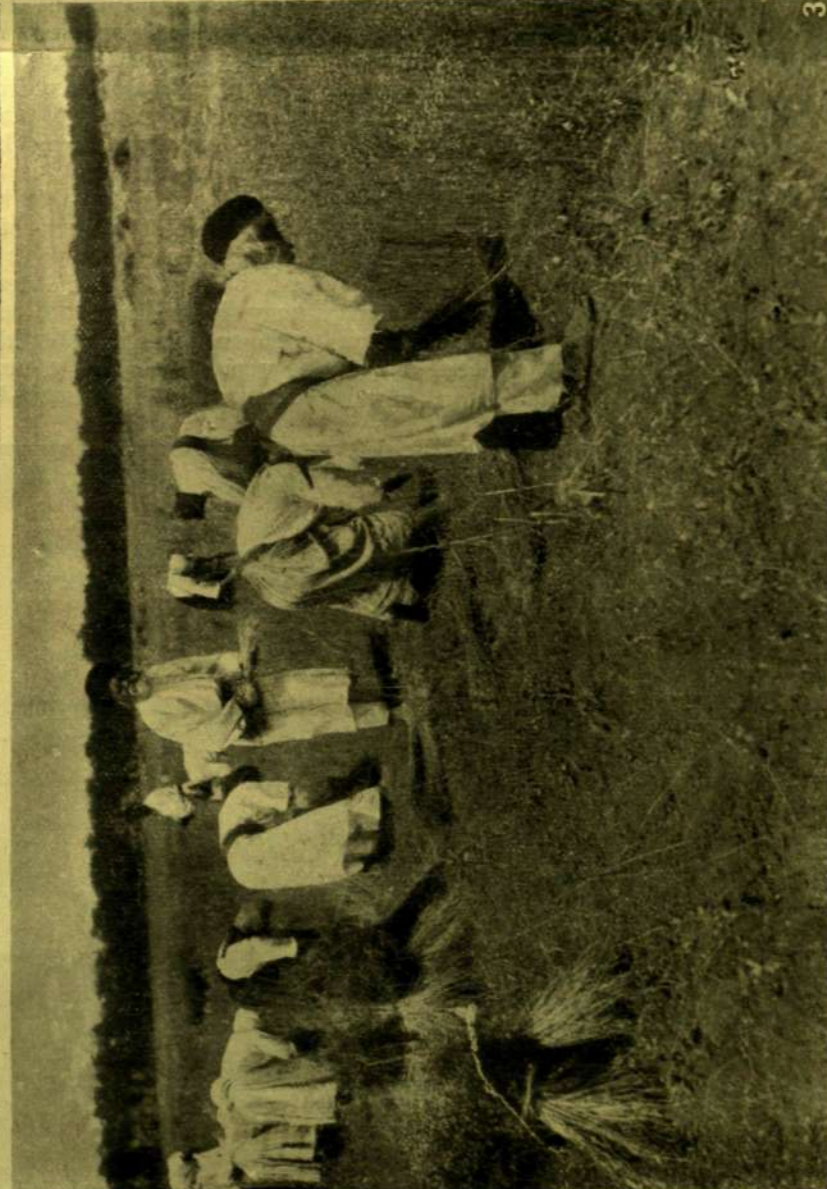
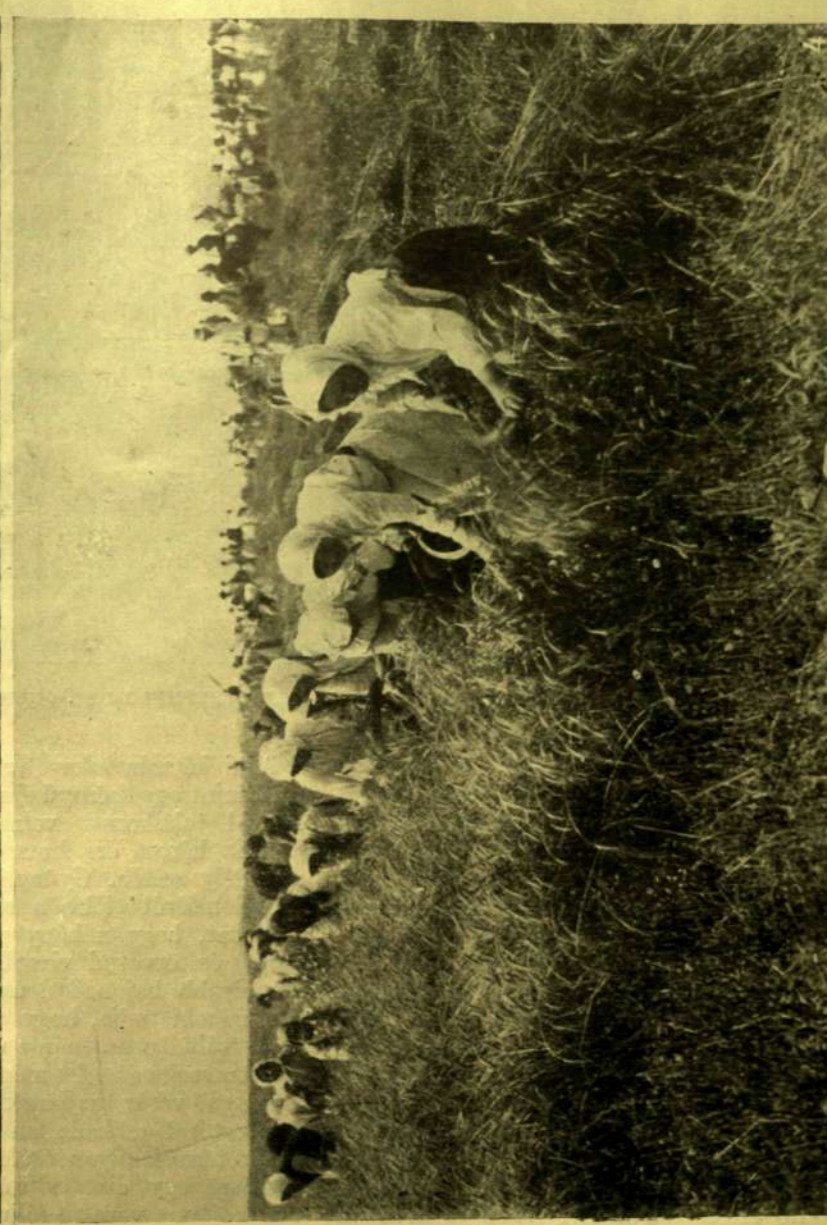
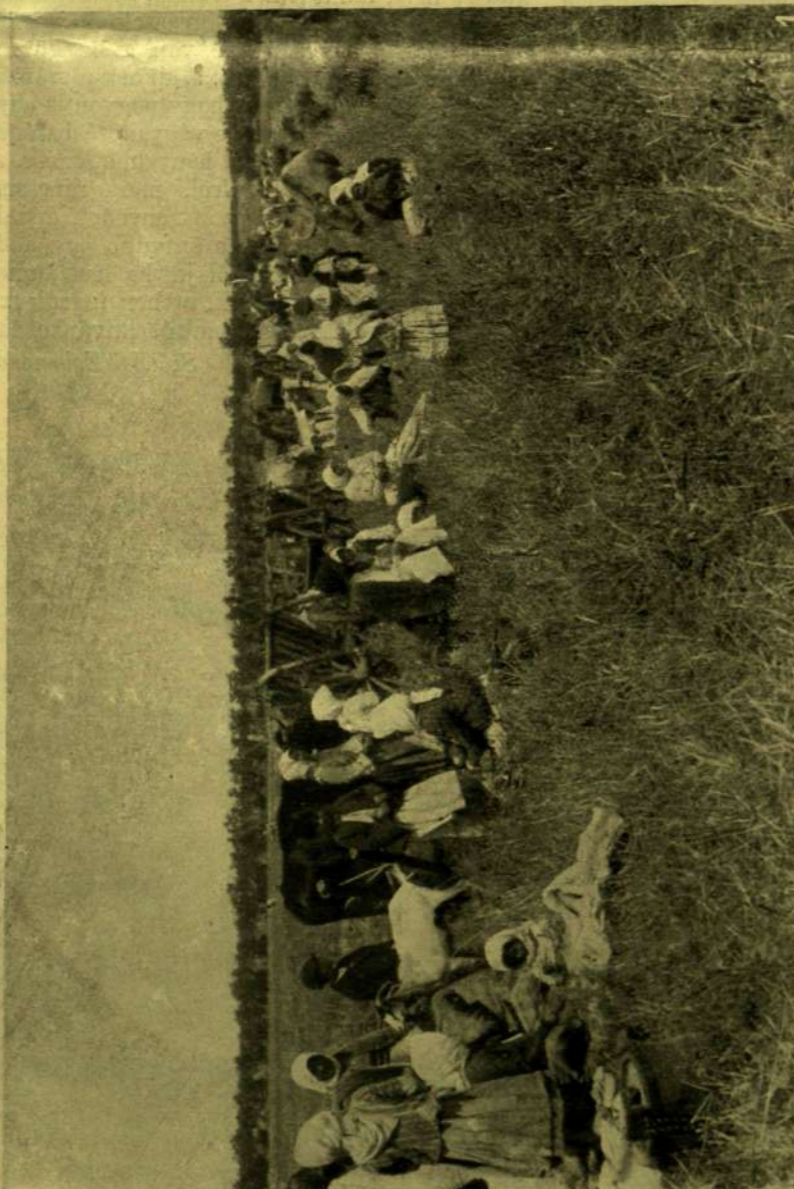
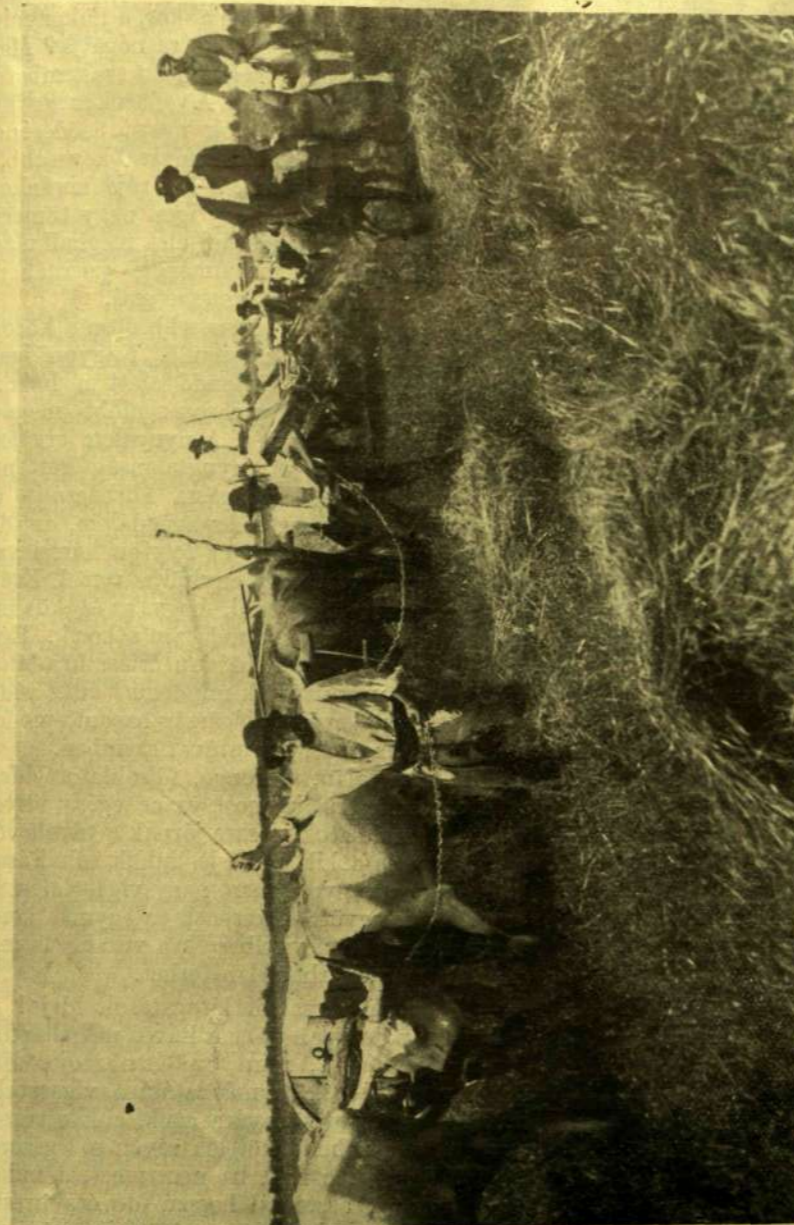
Visszaesett a párnára, a szemé tűzben égett, a keze a paplant tépte. Össze nem fűgő, dühös szavak szakadtak fel rekedten a torkán.

A szomszéd szobában a doktor, ki éppen a környék pletykáit adta le a nagyságos asszonynak, felfigyelt.

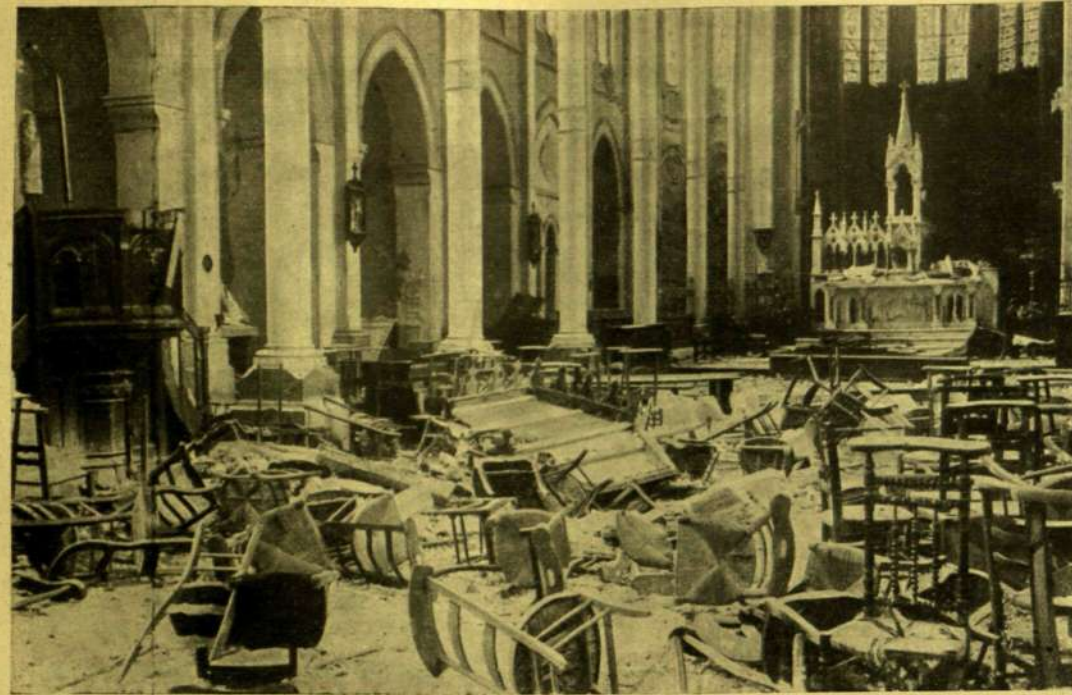
— Ahá, úgy látszik, Miklós felébredt — ugrott fel és gyorsan bement a beteghez.

Mikor Klári megjelent az ajtóban, a doktor Miklós útérét fogta és a hőmérőt a hóna alá nyomta be. Egy-két percz telt el így, csak a beteg lihegése hallatszott. Az asszony lába reszketett. A doktor kivette a hőmérőt, megnézte, Miklós kezét visszaeresztette a paplana és odament az asszonyhoz. Kissé sápadt volt a szája széle, a mikor mondta:

— Mégis csak jó lesz sürgönyözni Pestre. Lába van. Negyven fok.

1. Pihenő aratók a segoreai korona-uradalomban. — 2. Aratógéppel aratók a buzát. — 3. Nők és öreg emberek sarlóval vágják a búzát. — 4. Asszonyok sarlóval vágják a búzát. — ROMÁNIA IDEI DÚS TERMÉSE A KÖZPONTI HATÁRMAK NÉPEINEK JAVÁRA SZOLGÁL.

A FRANCZIÁK ÁLTAL ÖSSZELŐTT Szent Márton-Templom St.-Quentinben.

UTAZÁS.

A vasut kétségbeesetten panaszkolja, hogy túlságosan, sőt elviselhetetlenül jól megy a boltja és nincs rá mód, hogy olyan szert találjon, a melylyel hatásosan tudja elriasztani a kundsafok ráözölő áradatát. A mit meg lehetett tenni, mind megtörtént. Az utazás olyan kényelmetlen és kellemetlen lett, a milyen csak a delizsanczok korában lehetett. A vonat ritkán indul és lassan jár. A késéseket már nem perczel, hanem órával mérik. Mint a mezcibált léghajóból a ballasztot, úgy hajigáltak le róla mindent, a mivel egykoron a kényelem javára fölszerelték. Télen a fűtőkészülék nem szuperál, nyáron az ablakfüggöny hiányzik, a mely a napfény-égető és vakító erejét tompítaná. Bizonyos zónákon túra a jegyet csak akkor adják, ha a pénz mellett az igazoló vagy engedélyező írást is odateheted a kassa párkányára. A csomagodat cipelheted magad, mert hordár kevés van és be a városba vagy ki a városból baktathatsz gyalog, mert kocsit még kevesebb. Elemőzsiát vinned kell, mert különben könnyen megeshetik, hogy éhen maradsz és ajánlatos, hogy hálózást is pakkolj a bőröndödbe, mert üres szobát találni a hotelben nem kisebb szerzene, mint egy harmadrangú nyeresemény az osztály-sorsjátékon. A vonat nem rohan, de ahhoz elég gyorsan megy, hogy az átszálló állomáson már ne találj ott, mert a tied három órával érkezett későn a rendes-voursra.

ST.-QUENTINI SZÉKESEGHÁZ, MELYET A FRANCZIÁK ÁGYÚTÜZZEL ROMMÁ LŐTTEK. — KÖZELÉBEN MOST CSAPOTT LE EGY GRÁNÁT.

HOGY PUSZTÍTJÁK A FRANCZIÁK A SAJÁT VÁROSUKAT.

KÖZELÉBEN MOST CSAPOTT LE EGY GRÁNÁT.

HOGY PUSZTÍTJÁK A FRANCZIÁK A SAJÁT VÁROSUKAT.

terhét viseli. De joggal izgathatja az emberek eszmélkedő hajlandóságát, mi az oka és magyarázata a közönség oly meglepő szélességben föllángolt utazási kedvének, éppen akkor, a mikor minden adott föltétel az ellenkezőre nógatja? Mert hogy ez a fölgyulladás megvan, azt szakemberek és kimutatások bizonyítják. A vonatok megritkulása nem éri el az utasok megfűrésződésének mértékét. A vonat nem lett annyival kevesebb, a mennyivel többen lettek, a kik rája kívánczoknak, holott az emberek egy igen nagy tömegének elvonása és a gazdasági élet meghalkulása az utazás polgári forgalmának jelentékeny megesőkkenését tené természetessé.

A magyarázat a legegyszerűsített úton a közönség idegállapotában keresendő. Nagyon igaz, hogy három hosszú esztendő alatt a háború szinte mindenkinek legmarczangolóbb magánügyévé huzzolódott szét. A nyugalom erkölcsi a mozdulatlanság. A nyugtalanság rettentő hajtó erő, a mely mozgásra korbácsolja az embereket. A szorongás, az aggodalom, az idegesség nem leli a helyét és folyton keresi azt, a hol megnyugvást vagy enyhülést remél. Egész bizonyosra merjük venni, hogy ez a különös jelenség nemcsak minálunk mutatkozik. Egészen bizonyos, hogy a háború óriási földadataival igénybe vett vasutak mindenütt ádáz védekezésre kénytelenek a polgárság hasonló módon föllobogott mozgási akaratával szemben.

Mert nyugtalan, szorongó, fölzaklatott idegzetű emberek hazája most ez az egész vérező világ. A gondolatok messze járnak a távollevők nyomában és a kik egy felé küldik sóhajtsaikat, óriási a vágyuk, mert nagy vigasztalásnak érzik, hogy együtt lehessenek és egymás kezét fogva könnyebben viselhesék a várakozás magánosan már elbírhatatlan terhét.

— Ez nem a családi látogatások ideje! — halljuk minduntalan és ez a hűvös megállapítás éppen olyan igaz, mint az ellenkezője. Hát mikor vágyódnak egymás látására, vigasztaló, bátorító és biztató szavára azok, a kik vérség vagy más erős belső kötelék révén a legszorosabban összetartoznak, ha nem most, a mikor szinte minden asztalnál hosszú idő óta üresen áll egy hely, minden ház csonka, mindenütt remegnek valakiért vagy — gyászolnak valakit?

Most sok, sok melegségre van szükségük az embereknek és mindenkire, a kiknek a számáru érzésük van a szívükben, hogy nagyon is egyedül ne legyenek. És ebben a vágyakozásban nem számít se a drágaság, se a kényelmetlenség. Az emberek elmennek hazulról, mert nincsenek otthon a házukban és egy átszenvedett éjszaka a zsúfolt vonatban nem szörnyűbb egy átsírt éjszakánál az ügyben. Majd ha hazajönnek, a kik most messze vannak, otthon fognak maradni azok is, a kik most hazulról elkívánczognak.

Szöllösi Zsigmond.

SZUCHOMLINOV BÜNE.

Saját vallomásából tudjuk: Szuchomlinov akadályozta meg hazugsággal és fuffanggal a cárt, hogy 1914 július 31-ikén lerendelje, mint akarta, az orosz haderő általános mozgósítását. Más szóval: ő az, ki a cázár parancsa szerint köteles lett volna elhárítani, de a helyett büntársaival, Szaszonovval és Januskevicsel együtt felidézte és elkerülhetetlenné tette a világháborút. Am a vád, melynek alapján a Péter Pál-erdőbe huzolták, nem ez, s a vádlevélnek, melylyel az állami törvényszék elé állították, tárgya más. Januskevics tábornok, a vezérkar főnöke s a főparancsnokok: Ivanov tábornok, Voronzov-Daskov gróf és Ruszkij szolgáltatták a vád anyagát ellene, mondván, hogy kérésük és követelésük ellenére nem látta el fegyverrel és municzióval a harcban álló hadsereget. Ivanov, a délnyugati arcvonal főparancsnoka, már 1914 októberében kijelentette a vezérkar főnökének, hogy ha nem kap lövészt, abbanhagyja a harcot és megparancsolja csapatainak, hogy vonuljanak vissza. Ez időben 870,000 puskával, 12,000 gépfegyverrel, 1915 legelején pedig 100 millió lövedékkel volt kevesebb, mint kellett volna. Mindez Szuchomlinov hadügyminiszter büne és mulasztása volt. Így szól a vádirat.

Látványos ebből, hogy Szuchomlinovot voltaképpen két nagy s egymást látszólag kizáró bűn vádjára terhelte. Az első az, hogy akarta és erőszakolta a háborút. A második meg, — s ez az orosz államügyész vádjá: — hogy az orosz hadsereg miatta nem győzhetett. Megállhat ez a két vád egymás mellett? Áruól volt Szuchomlinov s az ellenséggel érzett? De akkor miért idézte fel a háborút? Vagy meg akarta semmisíteni az ellenséget? De akkor miért akadályozta, hogy Oroszország győzni tudjon?

Szögezzük le mindenekelőtt, hogy Szuchomlinov egész bizonyosan akarta a háborút. Ő volt az, ki 1914 nyarán, még mielőtt kitört volna a háború, megtette lapjában azt a kijelentést, hogy «Oroszország felkészült a háborúra». Mikor a helyzet mindjebbnél kiélestedt s meg kellett nyugtatnia otthon a kételkedőket s a háború kockázatától idegenkedőket, ő mondotta, hogy Oroszország a hadianyagnak elegendő készlet-

vel rendelkezik s ő jelentette ki, hogy a német hadsereg legfeljebb ötödél millió emberből áll. Felmerül a kérdés: Szaszonov az entente vak eszköze volt-e, vagy a saját számlájára csinálta-e a háborút? Nézzük magánviszonyait. Politikai vakbuzgóság vagy gyűlölet nem mozgatta. Nincs annak semmi nyoma életének történetében. Katona volt. Mintegy hét esztendeig állt a hadügyminiszterium élén. Közvetlenül azelőtt főkörmányzó és a katonai kerület főnöke volt Kievdben. Bünének története ebben a városban kezdődik. Egy szerelmi történeten. Ott ismerkedett meg mostani feleségével és vádlottársával, kit egy Butovics nevű környékbeli gazdag földbirtokostól vászoltott el. Az asszony szép volt s első férje mellett fényűző élethez szokott. Egy orosz hadügyminiszter tizenötezer ezer rubelnyi évi fizetésével ezért nem kárpótolhatta. Szuchomlinov hát korrigálta a szerencsését. Hozzá lehet tenni: piszkos, az orosz hivatalnokok és miniszterek eléggé ismert módján, hamis elszámolásokkal. Nem új dolog, a дума nyílt ülésén olvasták reá, hogy 1912-ben és 1913-ban csak utazási napidíjak czímén 120,000 rubelt számított fel, közte rangosztályának megfelelő előfogatí díjakat oly útvonalakon, melyeken egy emberöltő óta vasuti vonatok járnak. A jövedelme a költséges életmódhoz így sem volt elég s új pénzforrásokat kellett megnyitnia. Jöttek a háborús veszedelem napjai. A háború párt fölülkerekedett a cázár környezetében. Fanatikus, dicsőésgvágyó, de még inkább gazdagodni akaró nagyhercegek, diplomaták és katonák voltak tagjai az összekövésnek. A nagy nyereség vágya és kilátása csábíthatta Szuchomlinovot, hogy hozzájuk csatlakozzék. Társnak kívánatos volt, mert erősen ült a nyeregben, a cázár kegyelte. Szerették a gyöngö uralkodó környezetében, mert kellemes modorú ember volt s a helyzetről való előterjesztésében gondosan mellőzni szokott mindent, a mi lehagolón hatott volna urára.

Természetesen hinnie kellett a háború kedvező lefolyásában. Hitt is benne. Büntársai Szaszonov és Januskevics elvették itélőképességét. Abba a végzetes hibába esett, hogy alábecsülte az ellenség erejét. Könnyű feladatnak, néhány hónap művének vélte Magyarország és Ausztria megsemmisítését. Mint czinkosainak, neki sem

volt sejtelve a monarchia belső erejéről. Azt hitte, erre a néhány hónapra elég hadianyagot halmozott fel. Mert tagadni nem lehet, a háború első hónapjainak története bizonyosság reá, hogy Oroszország sohasem ment oly készületen háborúba, mint 1914-ben. Ez adta meg neki a vakmerőséget 1914 július 31-ikének éjszakáján, hogy játékokat űzött a cázár akaratával. A cázár, megkapva Vilmos császár táviratát, le akarta inteni az általános mozgósítást. Szuchomlinov úgy tett, mintha szót fogadna, de nem tartóztatta fel az eseményeket. Januskevics vezérkari főnök is megkapta a cázár parancsot.

— Mit tegyék? — kérdezte összeesküvőtársától, Szuchomlinovtól.

— Ne tegyen semmit, — felelte a gonosztevő.

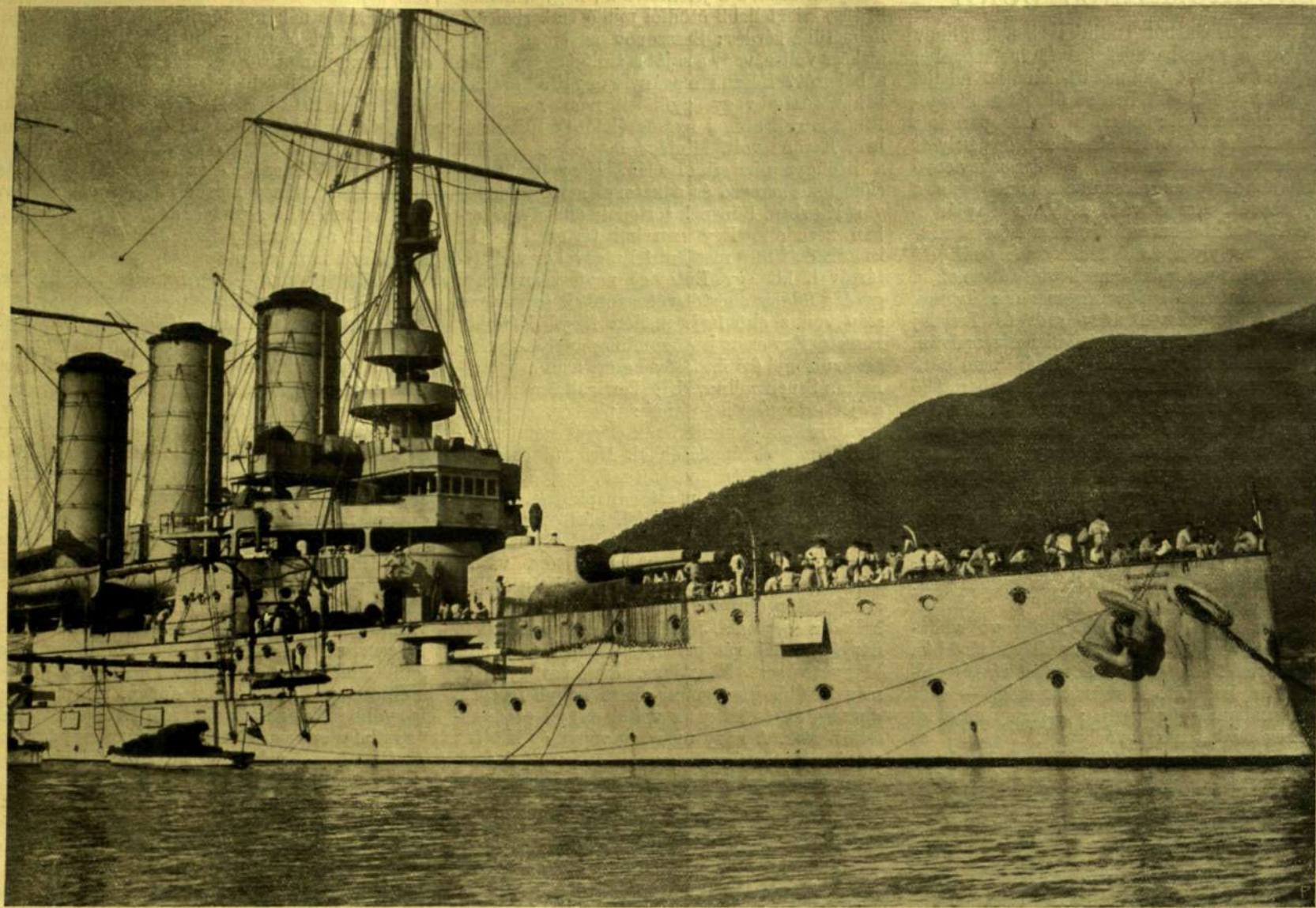
És másnap reggel azt hazudta a cázárnak, hogy a mozgósítás nem általános többé, hanem csak a délnyugati kerületekre szorítkozik.

A háború, már az új meggyűződésre bírt czár megnyugtatóásával, kitört és Szuchomlinov a hadiköltekezés forrásánál állt. Osztagotta a megrendelést a kegyelt és szállításra jórészt képtelen gyáraknak, a szövetségeseket muniციózt nem sürgette, felajánlott segítségüket köszönéttel még el is utasította. De a háború veszedelmesen hosszúra nyúlt, Ausztria-Magyarország csak nem akart letörni, sőt veszedelmes diadalokat ért meg Lengyelországban s a híres várháromszög táján, Németország hatalmas erejét sem tudta lekötöni Anglia és Franciaország, mint Szuchomlinov bizonyon remélte, az orosz muniციó pedig elfogyott, éppen, mikor a legnagyobb szükség lett volna reá. És az orosz hadügyminiszter beleesett a saját csapdájába. A dumában kezdetű hánytorgatni dolgait: zavaros elszámolásait, hadimegrendeléseit, hazug biztatásait, rettentő mulasztásait, barátkozását gyanus emberekkel, kiknek egyikét (Mjasszjedov ezredest, Szuchomlinovné válópörének hamis tanuját) árulás miatt a háború közben felkötötték... Szuchomlinovot utolérte végzete. Legtovább a cázár tartott ki mellette s 1916 márczius elsején még egy kozák falut nevezett el róla Transzbaikáliában Szuchomlinovszkájának. Két héttel utóbb már ugyanannak a cázárnak parancsára vetették börtönbe. S most: Lengyelország, Kurland, Riga eleste után, várja ítéletét.

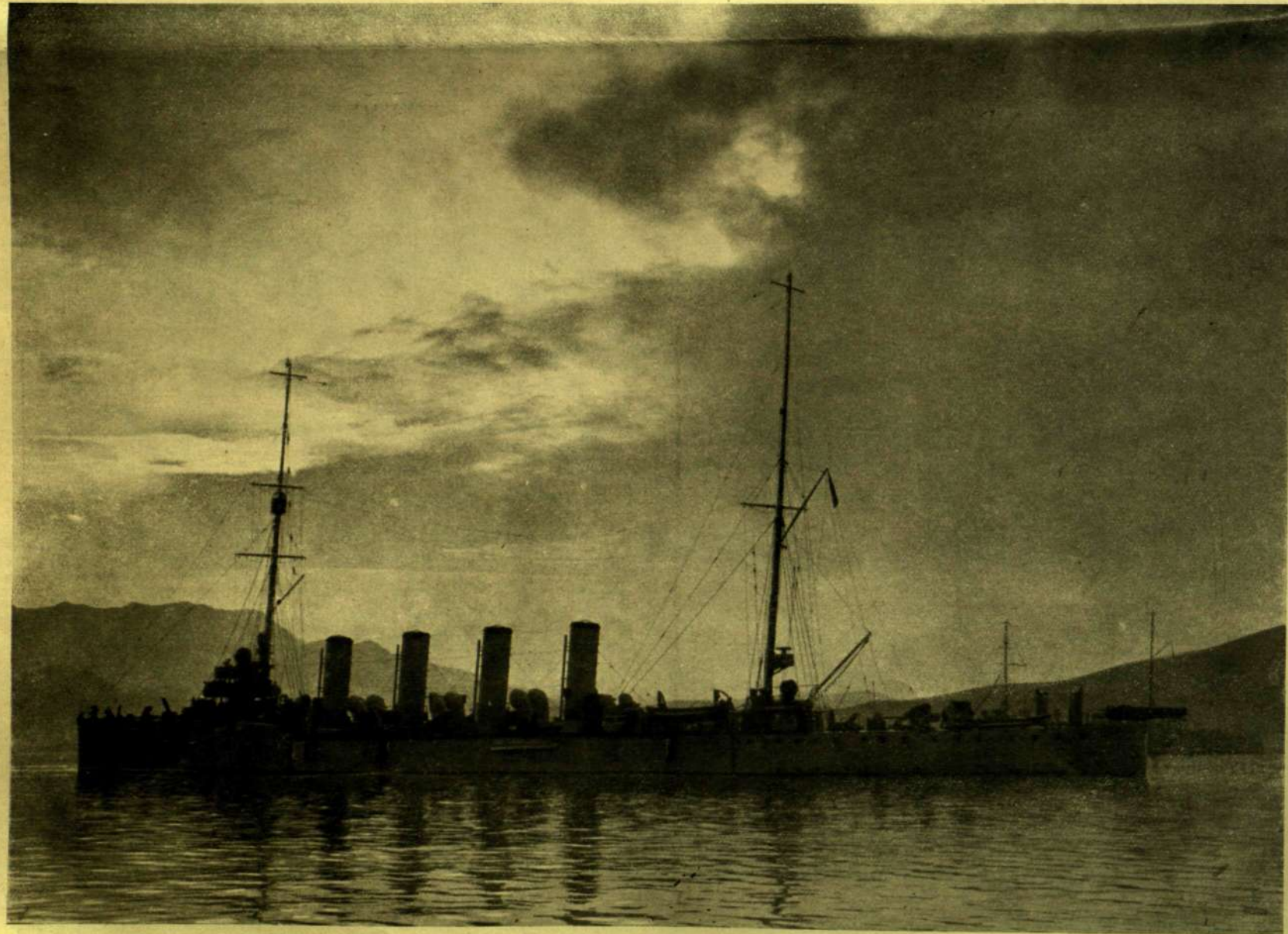
— a.

AZ OROSZOK ÁLTAL FELROBBANTOTT VASÚTI HID DELATYN ELŐTT A PRUTH FÖLÖTT. — Balogh Rudolf félvétele.

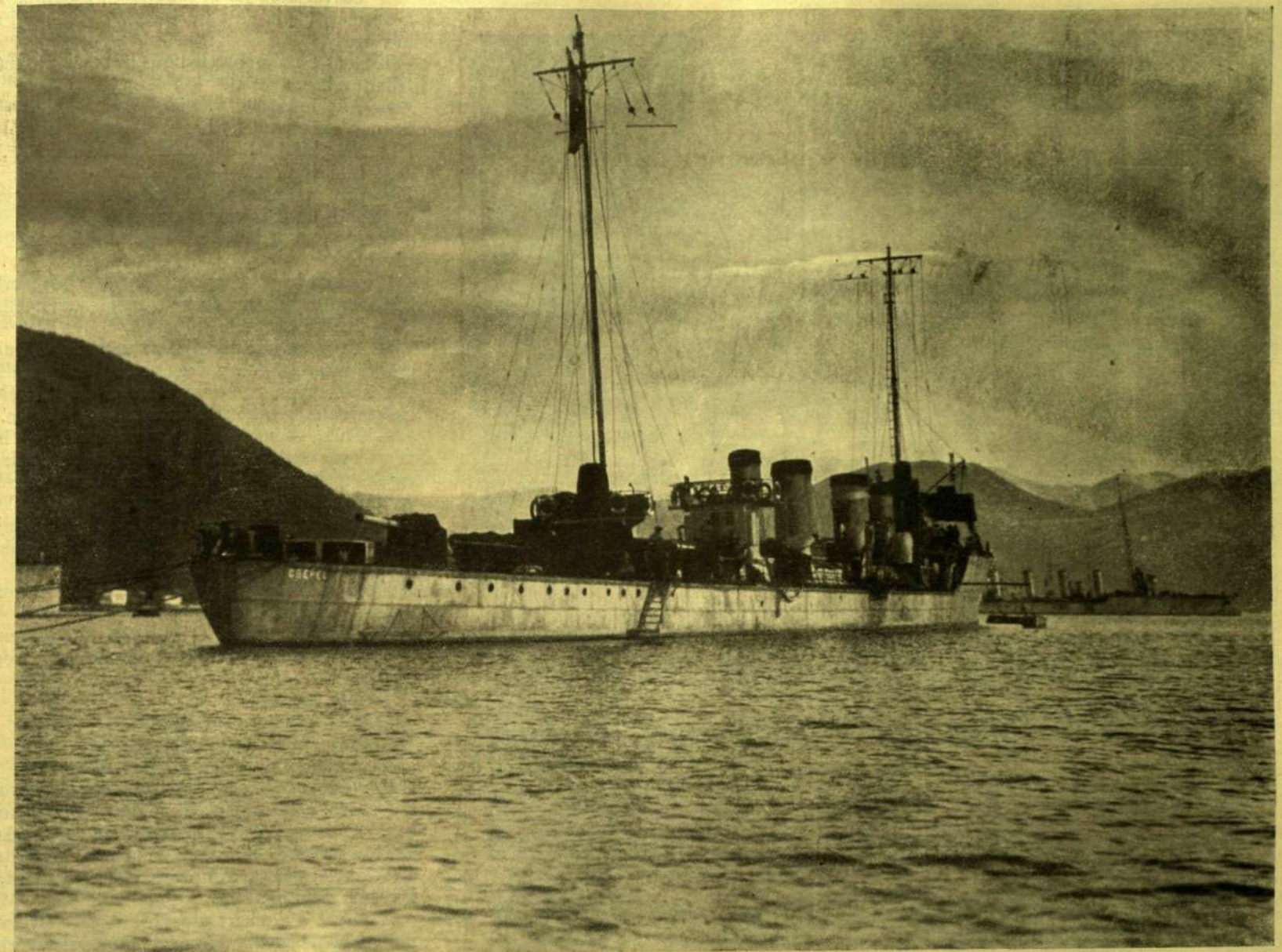

CSATAHAJÓ.

ESTE AZ ADRIÁN.

HAJÓHADUNK AZ ADRIÁN. — Balogh Rudolf felvételei.

A «CSEPEL» TORPEDÓROMBOLÓ.

CSATAHAJÓK.

HAJÓHADUNK AZ ADRIÁN. — Balogh Rudolf felvételei.

A NORMAFA, A SVÁBHEGYI KIRÁNDULÓK EGYIK LEGKEDVELEBB PIHENŐJE, MELYET A SZÉL ÉS A NAPONKANT KETTÉTÖRT.

A FÖLKELO.

Elbeszélés a hatvanharmadiki lengyel szabadságharc idejéből.

Iria Maciejowski Ignác. — Lengyelből Bányai Károly. (Folytatás.)

A többivel együtt Máttyás is kiment a kormából, kézen fogva Katáját. Nem volt inyére csöppet sem, hogy csak így vegyen búcsút tőle; körül-körül tekintgetett, Kata meg nevetett.

— Mondtam neked, nem lesz abból semmi... Máttyás elszontyolodva, jobbra-balra tekintgetett.

— Kata, gyere velünk, — szóló rájuk a komaasszony.

— No, áldjon meg az Isten! Add a szádát, oszt menj! — mondta a menyecske. — Majd csak megtalálalak reggel.

Máttyás megölelte feleségét és gyöngéden a keblére vonta.

— Kata, ne feledkezz meg a fehér ruháról és gyere, még ha Radomban volnék is.

— Holnap még beszélünk, — mondta sietve és a komaasszony után iramodott.

A piacztér elnéptelenedett, a lámpásokat eloltották, mélységes csönd borult az egész városkára. Máttyás a nagy serfőző szarítójában feltergetett szalmára heveredett és elaludt. Katájával álmodott, gazdaságával, jószágával, a muszkával... Ezzel tülekedésre is került a sor, legyűrte és elvette puskáját...

Fönn az égen a csillagok ragyogtak, a hold kelet felé tartott nagy lassan és gyér sugarakat bocsátott az áttetsző párázatra, a fehér hóra. Benn a nagy szarítóban az egész zászlóalj,

férfi-férfi mellett, az igazak álmát aludta. A bárányborsüvegeket fejük alá rakták vánkossá gyanánt, a csizmákat lábuk elé sorakoztatták. Az egyenletes horkolás mély álomról, egészségről, jó tudókról tön tanúságot.

Az udvaron nagy katlanokban árpakását főztek s külön fazékban olvadó szalonna sitergett, a melyből inycsiklandozó illat áradt.

A mint a kása megfőtt, ráöntötték a felezett szalonnát, majd darabka jeget kevertek belé, hogy hamarabb lehüljön.

A kapitány megnézte óráját.

— Már három óra!... — mondta. — Négy... öt... Öt óra, a legjobb álom idején elsompolyognak Sidloveze mellett és délután háromkor találkoznak velük. Rendben van minden? — fordult a napos tiszthez.

— Rendben!

— Helyes. Befogni a lovakat, szétosztani a kását a csajkába, de csöndesen. Nem szabad felriasztani a várost. Az asszonyok lamentálnának, jajgatnának, erre pedig semmi szükség sincs. Csöndesen kispompolygunk a városból, nyomot sem hagyva magunk után.

— Benyitott a szarítóba és összetötte tenyerét.

— Fiúk! — kiáltotta, a hogy csak torkán kifért.

— Senki sem mozdult.

— A muszka! — kiáltotta.

— Csönd.

— Behúzza az ajtót, kivette pisztolyát és elültötte. A fiúk erre már fölriadtak és talpon termettek, hogy a fegyverekhez rohanjanak.

— Sorakozz! — hangzott a vezényszó.

A parasztemberek, mint aféle született katonák, egyszeribe megértették, miről van szó. Sorba álltak, kiegyenesedve, peczkesen.

— Csavarjátok jól be lábatokat, húzzátok fel a csizmát, kapjátok fel a tarisznyátok és ki az udvarra!

Kiment s az emberek hozzáláttak a csizmák felhúzásához.

— Alighanem lesz valami, — vélte Máttyás — ha azt parancsolják, hogy csavarjunk be jól a lábunkat. Hát ha Sidlovezének küldenek?... — Sidlovezének? — kételkedett a koma. — Ugyan, ne számárokodj! Temérdek muszka van ott, aztán falak is vannak, meg árkok.

Senki sem felelt, szó nélkül öltözöködtek tovább.

Egyszerre csak benyitott a tiszt, két sorba sorakoztatva az embereket, majd vezényelte:

— Jobbra át, indulj!

És kivezette a zászlóaljat az udvarra. A kulacsokat megtöltötték pálinkával, aztán hozzáláttak a kásához, mely ugyancsak ízlett, végül szakaszokba sorakoztak immár fegyveresen.

— Fiúk, — mondotta a parancsnok — hat négy-lovas szekér indul e pillanatban és mindegyik mellé négy erős férfire van szükség. A muszkák közvetlen szomszédságában kell elvonulnotok és ha a szükség úgy kívánja, vállatokra kell venni a szekereket... Ki vállalkozik?

Elsőnek Máttyás lépett ki a sorból s csak azután a többi.

— Lőni nem szabad, — tette hozzá a parancsnok, — csak... — és kezével mutatta, hogy mit gondol. — Megértettétek?

— Meg.

Máttyás megrázta kaszáját.

— És most a szekerekhez, indulj!

És megáldotta őket a kereszt jelével.

Egy szakasz lovas előre ügetett. A lovak, dideregyve, neki akartak iramodni és felágaskodtak. A fagyos hó megcsikordult a kerekek alatt, a kaszások jobb és bal oldalt megindultak a szekerek mellett, elől pedig, előrs gyanánt, a lövészek mentek.

A csapat a keskeny utcából a piacztérre vonult. A hold bágyadt fényével öntötte el a szürke, fehér házikókat; sehol egy árva lélek sem mutatkozott. A városka úgy festett, akár valami mesebeli, elvarázsolt, elhagyott kis fészek... Máttyásnak elszorult a szíve bánatában. Ha tudná hol, melyik házban alszik asszonya, bezörgetne, hogy megölelje...

Elhaladtak az őrszemek mellett és lefelé ereszkedtek a lejtős úton, keresztül az álomba merült, titokzatos erdőn. A lovak vidáman prűszköltek, a katonák rágyújtottak, a tiszték jókedvűen beszélgettek. E pillanatban egyikük sem félt.

— Ráérünk félni, ha majd a nagy országúton leszünk, — szólalt meg Bertók, mert hát ő is jelentkezett kísérőnek, nehogy Máttyást különben vélték lenálán.

— A muszkának büzlük az erdő, — jegyezte meg Máttyás.

— A kaszások és a kocsisok felkacagtak. Ez a megjegyzés épp a szájuk íze szerint való volt.

— A muszkának büzlük az erdő, — ismételték és ekként, vidáman beszélgetve vagy egy óra hosszat mentek.

— Állj! — hangzott fel egyszerre a halk vezényszó.

A csapat megállt.

— Fiúk, ügetve Sidlúvkába, a fegyvert készszenlétben. Indulj!

És lépteiket megkettőztetve vonultak előre nagy csöndesen. A lovakról csak úgy szállt a pára, az emberek meg alig győzték törölgetni a verejéket.

Az út kanyarulatánál halk parancsszóra ismét megálltak.

— A lovak száját bekötni, a pipákat eloltani és csönd, még a lélegzetet is fojtsátok vissza!

— Szlu-saj! — hangzott elnyújtva, jajgatás-szerűen. A vízhang tovább s az őrszemek Sidloveze körül sorra ismételték.

A mi katonáinkat kissé megijesztette a muszka őrszemek kiáltása. Egyedül Máttyás hegyezte fülét, előrenyújtotta nyakát és szimatolt, akár egy vizsla.

A lovas-szakasz libasorban az ösvényre kanyarodott, a lövészek körülvették a szekereket és felhúzták a puskák ravaszait. A parancsnok intésére útnak indultak és lassan, óvatosan mentek előre. Szemüket kimeresztették, figyeltek minden nesze s még suttogva sem mert szólni egyikük sem. Máttyás szorongatta kaszáját

és körül-körültekintgetett; esze puskán járt, terveket kovácsolt.

Szekér-szekér nyomában tömörülve nyomultak be Sidlúvka szűk utcájába. A szürke házikók mintegy csudálkozva meresztették rájuk kicsi ablak-szemüket. Máttyás egyszerre csak sántítani kezdett és elmaradt a csapatától. Leült az egyik házikó küszöbére, lehúzta csizmáját és lassan, pizmogva igazgatta kapezóját.

A hogy a szekerek a csapattal tovamonultak, Máttyás felállt, kihúzta magát, halkan nevetett, rágyújtott pipájára, vállára kapta a kaszát és lassan megindult az országúton.

— Az utat tudom Sidlovezébe, hanem, persze, arra nem mehetek... Csak vonítanál még egyet, nyomorult, hadd tudnám, hogy hol keresselek!

Kérve a falból, jobbra kanyarodott s megpillantotta a sötétlő égerbokrokat, a melyek sávként borították a keletnek tartó csermely partját.

— Mintha csak a jóságos Isten nekem növesztette volna ezeket a bokrokat, — mondta magában és közéjük bűjt. — Hanem, Matyi — tette hozzá, — legfőbb ideje, hogy munkához láss, mert ha még egyet kukorékol a kakas, vége mindennek.

És kezébe fogva a kaszát, előre igyekezett. A szél összehordta volt a havat, nehéz járás esett, de Máttyás csak előre törtetett fáradhatatlanul.

— Csak a közelébe férközhessem, — biztatgatta magát, a mint hófúvásba süppedve kikászolódni igyekezett.

— Szlu-saj! — hangzott fel jajgatás-szerűen.

A szél tovaröpítette a muszka kiáltását. Máttyás megállt, mintha lába hirtelen gyökeret eresztett volna, fület, nézet.

Előtte, a kékes ködön túl, fantasztikus világításban, fenyőerdő sötélt. Onnan hallatszott a muszka őrszem kiáltása.

Máttyás meghánya-vetette, hogyan is csinálja a dolgot? Szíve hevesen dobogott és bár arca mosolyra derült, úgy félt, hogy szinte a foga vaczogott.

— Vagy téged visz el az ördög, — mondta magában — vagy engem nyel el a föld...

Az égerbokrok, úgy tetszett neki, egész az erdőig húzódnak.

— Alattuk sompolygok egész az erdőig s aztán lesz, a mi lesz!

És nekivágott bátran az olyan ember elszánt-ságával, a ki szentül hisz a végzetben. A talaj emelkedni kezdett, a fuvások mind gyérebbek voltak s a hó keményre fagyott. Szemére húzta süvegét, jól megmarkolta kaszáját, fogát összeszorította és ment, ment. Az erdő szemlátomást közeledett. Szíve hevesen dobogott, homlokát ellepte a hideg verejték, de ő csak ment makacsul, konokul...

A bokrok azonban egyszerre csak ritkulni kezdtek, vagy puskalövésnyire puszta mező terült el s csak ezen túl feketélet az erdő. A hold haránt szórta ezüstös sugarait a hóra.

— Ha szűröm volna, nekivágnék, — dühnyögte — hanem a guba ropant látszik a hold-

MENNYI SZEMETET HAGYNAK AZ OROSZOK EGY KÁRPÁTI VÖLGYBEN, A HONNAN KIVERTÜK ŐKET.

világnál. Nem marad más hátra, meg kell várnom, míg a hold lemegy.

Kaszáját a bokorhoz támasztotta, kezét dörögölte és várt. Szeretett volna rágyújtani, ámde nem mert.

— Csak sikerüljön, — vigasztalta magát — elszívok három pipát, egyiket a másik után!... No hiszen, de irigylet majd az a Bertók! Hanem, ha puskát akar, hát csak rajta, menjen érte, a hogy én mentem. Csudálkoznak majd az emberek, csudálkoznak majd a tiszt urak, tudom, Istenem! Ám, csak hadd csudálkozzanak, hadd lássák, mit tud Máttyás!

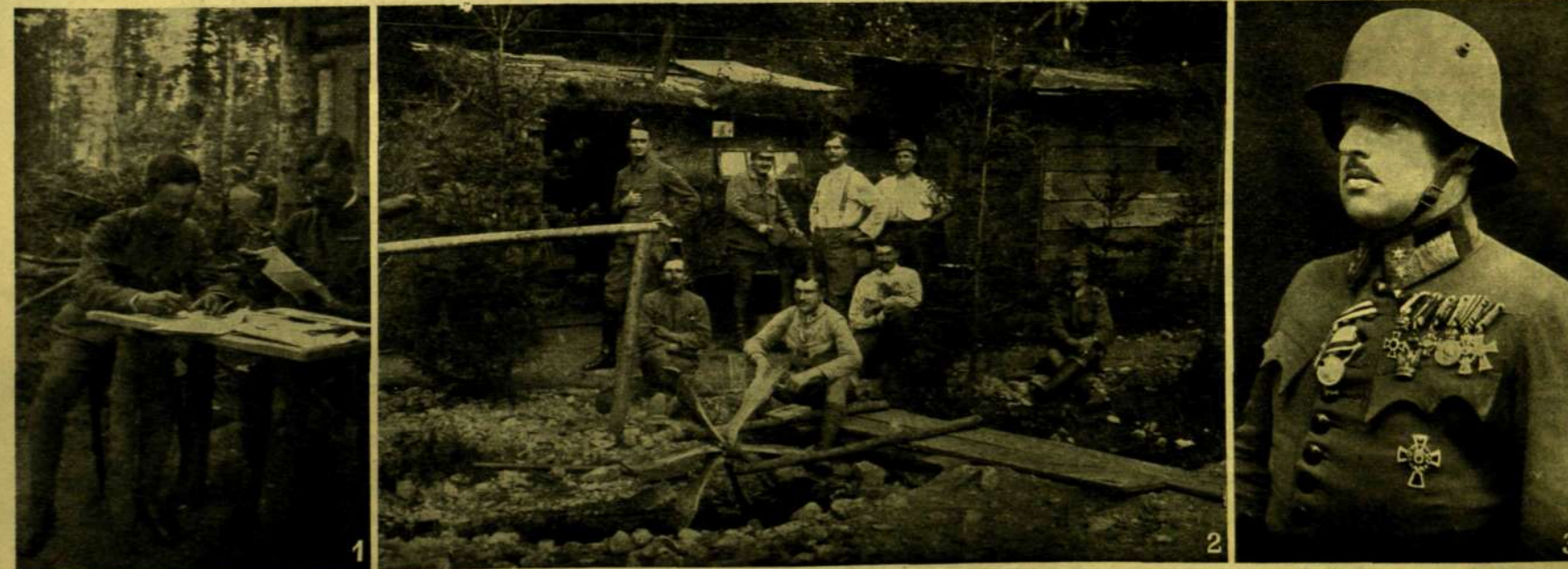
Szántszándékkal a legvidámabb dolgokra terelte gondolatát, hogy elhessegesse a félelmet, mely hangyamódra szaladgált a hátán, és égnek meresztette haját a süveg alatt.

A hold lement s a hó fölött szürkés köd lebegett, mely tompította a nagy fehérséget. Majd szél kerekedett, mely végig nyargalt a fák sudarain és bánatosan sikongott. Máttyást felvillanyozta a jöreménység; keresztet vetett s keresztül iramodott a pusztai mezőn. A hogy az erdőt elérte, megállt.

A szél egyre rázogatta a fák sudarait és sikongott, jajgatott, de csak éppen, hogy elfojtsa a zajt, mely Máttyás léptei nyomán támadt. Máttyás az ég különös kegyelmének vélte ezt és halkán mondta:

— Vagy Szent József, vagy a Legszentebb Szűz...

És megemelte süvegét.

1. A «Ludvigh-bakák» című lap szerkesztősége, mely nemrég fogságba került. — 2. Tisztek a telefonfedezék előtt. — 3. Müller Károly alezredes, az ezred parancsnoka.

A LUDVIGH-BAKÁK AZ ERDÉLYI HATÁRON.

RAVISANT női karok és széreltávolító szer, orvosilag ajánlva. Azonnali eredmény, garantált ártalmatlanság. Egyszerű kezelés.

KEBEL-KRÉM, ARCZEFERÍTŐ-KRÉM
Diszkrét szétküldés:
BOTAR REGINA, Bpest, Erzsébet-körút 34.

ÓRÁK
Kiváló pontossággal szabályozva 10 évi jóállás mellett.

ÉKSZEREK
Árva és kellemes kivitelben.

EVŐESZKÖZÖK
Ezüst és alpacaszüstből.

EZÜSTNEMŰEK
és
DISZTÁRGYAK
szigorúan szabott jutányos árakon készpénz és előnyös részletfizetéssel feltelek mellett beszerezhetők.

BRAUSWETTER JÁNOS
ORVOSMETER és MŰRÁSNAL
Alapítói: Számos ki-
1847-1867-1868-
Több ezer elismerő levél. Legújabb
díjazás nagy képes kéjgyűjtemény és bérmentve.

Margit-Crème

a főrangú hölgyek kedvenc szépítő szere, az egész világon el van terjedve. Páratlan hatása szerencsés összehatásában rejlik, a bőr azonnal felveszi és kiváló hatása már pár óra lefolyása alatt észlelhető. Mivel a Margit-crémét utánozzák és hamisítják, tessék eredeti védjeggyel ellátott dobozt elfogadni, mert csak ilyen készítményért vállal a készítő mindennemű felelősséget. A Margit-crème ártalmatlan, zsírtalan vegyítésű készítmény, amely a külföldön nagy felütést keltett. Ára kis tégely 2 K, nagy tégely 4 K.

Margit-szappan 3 - kor. Margit-pouder 150 kor.
Gyártja Földes Kelemen laboratoriuma Aradon.
Kapható minden gyógyszertárban, illatszert- és droguüzletben.

TANKÖNYVEK
ISKOLAI SEGÉDKÖNYVEK

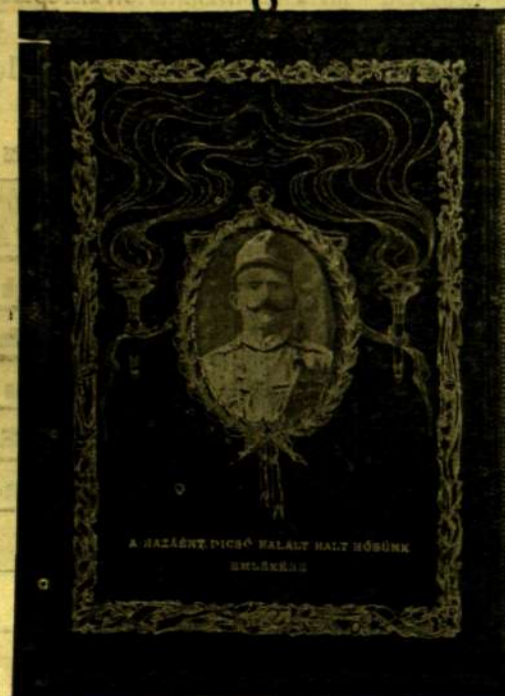
leggyorsabban beszerezhető
LAMPEL R. (Wodianer F. és Fiai)
könyvkereskedésében
(Budapest, VI., Andrássy-út 21. sz. alatt),

ahol az ország minden részében használt tankönyvek raktáron vannak

felhívjuk még a figyelmet a cég jól felszerelt tanszertárára is, mely méltón kiegészíti a több mint egy évszázad óta fennálló elsőrangú könyvkereskedést. Megrendelések a szokásos feltételek mellett gyorsan és pontosan lesznek elintéztve.

Reméljük, hogy a n. é. közönség, mely a céget eddig is kitüntette osztatlan bizalmával, ezentúl is fel fogja keresni rendeléseivel, a cég pedig hányománnyal és lelkiismeretes kiszolgálás által oda fog hatni, hogy a bizalmat iránta mindenképpen fukozza.

RENDELÉSNEK SZIVESKEDIÉK LAPUNKRA HIVATKOZNI.

**Órizzük meg hős halált
halt kedveseink emlékét!**

A világháború majd minden családból kiragad egy-egy kedves hozzátartozót, kinek emlékét szívünkbe zárva, feledni nem tudjuk. Ezeknek a dicső halált halt hőseinknek emlékét megörökítendő, igen diszes, szép kivitelű fényképtartó keretet, (fekete moiret alapon, ezüst nyomással) melybe hős halált halt kedveseink arcképét elhelyezhetjük, egy levelezőlapon történő megrendelésre bérmentve küld

Méhner Vilmos kiadóhivatala,
Budapest, IV., Egyetem-utca 4.

Ára 2 korona.

Eredeti nagyság 20x28 cm. Törvényesen védve. Tetszés szerint falra is függeszthető, asztalra is állítható.

LOHR MARIA (KRONFUSZ)
Gyár és **VIII. Baross-u. 85.**
Fiók: II. Fő-u. 27, IV. Ekkü-ut 6. Kecskeméti-u. 14, V. Hármincad-u. 4, VI. Teréz-krt 39, Andrássy-ut 16, VIII. József-krt 2.
A főváros első és legrégibb csipke-tisztító, vegytisztító és kelmefestő gyári intézete.
Telefon: Józsa. 2-37

100 tojás 2.50 kor.
szab. Sifóform használatával évekig is friss állapotban tartható. Megbízhatósága felülmul minden más tojáskonzerválót. Leggyorsabb kezelés. Sifóform kapható fűszerüzletekben és drogériákban. — Főraktár:
Keleti Kereskedelmi R. T.
Budapest, VII/5., Rózsa-utca 21. sz.

MOLNÁR FERENCZ
ÚJ KÖNYVE:

ISMERŐSÖK

FELJEGYZÉSEK KRÓNIKÁK

Naplószerű feljegyzések ismerősükről: nagyevükről, névtelenükről — kortársokról.

Ára 5 korona.

A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA.

KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBE.

MOLNÁR FERENCZ
ÚJ KÖNYVE:

AZ ÓRIÁS

ÉS EGYÉB
ELBESZÉLÉSEK

Ára 5 korona

A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA.

*

KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBE.

VISZKETEG,
izzadás,
napégés,
bőrhámias,
rüh és sömör,
bőrbaj, fekély
daganat és sebek
ellen biztos és gyors hatású szer a
Boróka-kenőcs.
Törv. védve.
Nem piszkít és teljesen ártalmatlan. Kis tégely 3 korona, nagy tégely 5 korona, családi tégely 9 korona, hozzávaló Boróka-szappan 4 korona használati utasítással. Kapható az egyedüli készítőnél:
GERŐ SÁNDOR gyógyszerésznél, Nagykőrös 96
Budapest részter. kapható Török főszert, Király-utca 12. Védjéki megrendelés cím: Gerő Sándor gyógyszerész, Nagykőrös.

GERŐ SÁNDOR

VASÁRNAPI UJSÁG

37. SZ. 1917. (64. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, SEPTEMBER 16.

Szerkesztési iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
Ára 50 fillér.

Előfizetési feltételek:

Egészévre — 24 korona.
Félévre — 12 korona.
Negyedévre — 6 korona.

A "Világkrónika"-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meghatározott viteldíj is eszolandó.

A KIRÁLY EGY ROHAMCSAPAT PARANCSNÓKÁVAL BESZÉL, MÖGÖTTE ROHR VEZÉREZREDES-HADSEREGPARANCSNÓK.

A KIRÁLY LÁTOGATÁSA AZ OJTOZI SZOROSNÁL. — Balogh Rudolf felvétele.